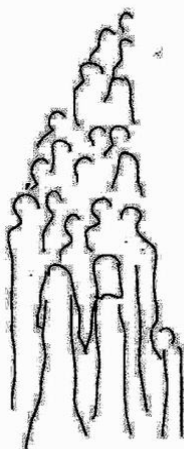

СИМВОЛ НА ВЯРАТА

БЮЛЕТИН НА ЦЕНТЪРА ЗА РЕЛИГИОЗНИ ИЗСЛЕДВАНИЯ И КОНСУЛТАЦИИ
"СВВ. КИРИЛ И МЕТОДИЙ" ПРИ СТОЛИЧЕН ХРАМ "СВВ. КИРИЛ И МЕТОДИЙ"
Брой 14, 21 май 2009 година

ХРИСТОС ВОЗКРЕСЕ ИЗ МЕРТВИХ. СМЕРТИЮ СМЕРТЬ ПОПРАВ. И СУЩИМ ВО ГРОБЕХ ЖИВОТ ДАРОВАВ.

Скъпи в Господа братя и сестри,
коленипреклонно, с най-топли и умилиени сърца да благодарим
на нашия Спасител, Господ Исус Христос, защото Той ни отвори
дверите на Своя дом, и ни покани на Своята трапеза, и ни откри
тайната на Своята любов, и ни дари славата на Своего царство!
Христос възкресе!

В настоящия брой ви предлагаме разказа на православната християнка Зорница Димитрова, чиято история е свидетелство за действието на Божията сила в Православната Църква, която служи не на суетни човеци, а на Христа Разпнатия и Възкръсналия. Зорница описва мимикрията и вредното влияние, което ѝ оказала сектата „Слово на Живот”, съществуваща днес у нас под формата на различни поделения и клонове, обединени с името „Апостолска реформирана църква”. В края на миналата година същата тази общност подаде жалба в Комисията за защита от дискриминация (КЗД) при НС срещу в-к „Телеграф”, както и срещу д-р Десислава Панайотова, директор на ЦРИК „Св. св. Кирил и Методий”, член на Работната група по религиозно образование към Св. Синод на БПЦ и отговорен редактор на официалния сайт на БПЦ, който предстои да заработи в близките месеци. В жалбата се настоява КЗД да забрани на д-р Панайотова свободно да изразява принципното православно становище относно общностите, ръководени от пастор Георги Бакалов.

Очевидно това е опит за размиване на границите между Църква и ерес в съзнанието на българското общество, както и натиск върху съвестта на православните християни в България. На двете заседания по жалбата, които се проведоха на 9 март и 9 април т.г. бяха изслушани свидетели, чиито разтърсващи истории направиха силно впечатление на КЗД, а самите жалбоподатели бяха разпитвани по редица въпроси, свързани с приемането на нови членове и дарителските практики на Християнски център „Прелом” – едно от поделенията на „Апостолска реформирана църква” в София. Официалното решение на КЗД по случая предстои да излезе до две седмици. За него ще можете да прочетете в следващия ни брой, както и в новините на електронния сайт на храм „Св. св. Кирил и Методий”.

Докато очакваме решението, нека заедно със Зорница поразмишляваме върху това колко голямо значение има в какво и как вярваме, кои са духовните ни водачи и каква е отговорността ни към Бога, Църквата и отечеството ни!

В СЕКТАТА „СЛОВО НА ЖИВОТ”

Ев. пророк Елисей посъветвал военачалника на сирийския цар Нееман да излекува телесната си проказа, като се окъпе седем пъти в река Йордан. Разгневил се гордият Нееман. Нима дамаските реки са по-лоши от израелските? Но, понеже го измъчвала болестта, изпълнил точно съвета на пророка и се излекувал (4 Цар. 5:1-14).

Щом, за да излекуваш телесната си проказа е толкова важно в коя река ще се потопиш, то колко по-важно е, къде ще се потопиш, за да се очистиш от духовната си проказа!

Аз самата изминах дълъг път на духовно лутане в търсене на тази спасителна река. А, тя е била толкова близо до мен. Пазена от дедите ми. По Божия милост и откровение, и аз намерих тази „чиста река с вода на живота, бистра като кристал, изтичаща от престола на Бога и на Агнеца” (Откр. 22:1). Потапях се в нейните дълбоки, целебни води аз се очистих от моята духовна проказа.

Боледувах от нея в продължение на цели десет години. През това време бях в две секти - в „Слово на Живот” и в т. нар. „Съборна църква” („Тракийска църква” или общността на братята Стефан и Цветан Гайдарски). От благодарност, че се избавих от еретическите заблуди, които ми внушаваха там и за Слава Божия, ще споделя с вас как стана това.

В началото на 90-те години на миналия век веднъж придружих една моя съученичка, за да видя какви събрания посещава. Така попаднах в сектата „Слово на Живот” с пастор Иван Хазърбасанов и неговата дясна ръка Румен Митев. Като млад човек на мен ми хареса дискотеката „Слово на Живот” и всички тези усмихнати хора, които свиреха с китари, пееха и танцуваха. Привлече ме това, че повечето от тях бяха морални и с духовни търсения, също като мен. Там заживяхме с чувството за принадлежност към религиозната общност и за велика мисия за изграждането на едно по-добро общество, дори за изграждане на царството Божие на земята. За да избегнем отчуждението настъпило между хората в света, в сектата

сздадохме свое близко обкръжение от приятели, братя и сестри и цели семейства. Търсехме отговор на въпросите, които ни вълнуваха и всичко, което ни липсваше в ежедневието живот. Липсата на истински авторитети в живота ни беше толкова осезаема, че не беше необходимо лидерите там да проявят особени усилия, за да заемат това място в душите ни. С повече внимание към проблемите на отделният човек и с младежки ентузиазъм да ги разрешат „бързо и лесно”, те спечелиха симпатиите ни.

Въпросната секта се обедини с “Истина от Сион”, начело с Георги Бакалов и американската му съпруга Уанда. Получи се сдружението „Слово на Живот – Интернешънъл”. То представляваше разклонение на шведската религиозна общност „Слово на Живот”, основана от Улф Екман през 1983 г., който сам се смята за реформатор в протестантското движение. Задължителни за всички членове на сектата бяха водното кръщение, което се извършваше повторно, ако си имал православно такова, и „духовното кръщение в Светия Дух”, при което получаваш дарбата да говориш на неразбираем, „ангелски” език. Не притежаваш ли тази дарба, значи не си кръстен със Светия Дух и не си спасен! Това е характерна особеност на всички „харизматични църкви”, които спадат към т.нар. ”Движение на вярата”. Баща на това движение е Кениън, а негов основен проповедник Кенет Хегин.

Междувременно нашите пастори отидоха на обучение в библейско училище в Швеция и след заръщането им техните проповеди станаха по-агресивни и дръзки. Традиционната религия у нас – Православието – стана предмет на най-остри и арогантни нападки. По време на едно събрание Георги Бакалов заяви, че Българската Православна Църква е творение на дявола.

По онова време (след демократичните промени у нас) сектите масово се регистрираха като сдружения и фондации по закона за лицата и семействата. По този начин

започнаха съвсем легално да извършват своята религиозна пропаганда. Организираха се пресконференции и семинари с участието на чужди проповедници и лектори, предимно от Швеция.

Другото благовестие, което те донесоха, беше ТЕОЛОГИЯТА НА ПРОСПЕРИТЕТА или учение за царство Божие на земята. Въпреки, че Сам Господ Исус Христос заявява: „Моето царство не е от този свят!“ (Йоан 18:36). Тогава, обаче, аз не знаех това, защото следвах човеци, а не Бога. Според тях царството се изразява в съвършено здраве, просперитет и изобилие за вярващите. Тази теология носи световните ценности на американския материализъм, който подменя духовните блага със земни и временни. Молитвите ни бяха предимно затова Бог да снабди нуждите ни от ежедневния живот. Молахме се за печка, ютия, хладилник, кола, сякаш правехме заявки за доставки по домовете. От Свещ. Писание е видно, че езичниците мислят само за земното, затова какво ще ядат и пият и как ще се облекат, а Христовите последователи търсят първо Неговото царство и Неговата правда /Мат. 6:31,32/. В сектата, като ЕЗИЧНИЦИ, ние търсехме преди всичко лично, материално благополучие. С него бяха свързани всичките ни стремежи, желания и молитви. Лидерите обясняваха, че ако Бог се бави да ги изпълни, значи сме пропуснали да Му кажем някоя важна подробност, например за марката или цвета на колата. Така чрез лъжеучението за просперитета те ни изваждаха от действителността и ни вкарваха в света на бездуховните фантазии. Стотици привърженици на сектата, неизбежно сблъсквайки се с бедността, болестта и смъртта в живота, предпочитаха да останат в този лъжлив, въображаем свят. Ала последиците от това лъжеучение са трагични. Сред познатите ми, попаднали в подобни секти, имаше хора, които прогресивно се побъркваха. Някои изпадаха в тежка депресия. Други се самоубиваха или просто изчезваха безследно.

През 1993-1994 г. в спортната зала „Сливница“, където се помещаваше сектата, започна подготвянето на нови пастори и проповедници, организирано от Библейски център „Слово на Живот“. За да посещават

това библейско училище някои от нас прекъснаха дори следването си. Това създаде проблеми в семействата ни. Таксата за училището беше непосилна за повечето от нас. Ако искате да разберете какво е представлявал този библейски център, можете да посетите, която и да е психиатрия. КРЕЩЕНЕТО НА ЕЗИЦИ И „РАЖДАНЕТО В ДУХА“ бяха практическото ни обучение там. Това са изключително опасни псевдодуховни практики, на които ни учеха Кале и Ингрид Лилия от Швеция. Викове наподобяващи тези на родилка се чуваха надалече. Достигаше се до състояния на екзалтация и транс. Надвиквайки се, учениците в залата нервно пристъпваха напред-назад, несъзнателно имитирайки поведението на див звяр в клетка. Някои се молеха „на езици“, хванати за ръце в кръг по трима. Тези магически кръгове спадат към техниките на спиритизма. Практикуваше се и „пеене на езици“. Пасторите там не четяха, нито произнасяха проповедите си, а крещяха разпалено, с цяло гърло. Веднъж Иван Хазърбасанов викаше: „Има ли тука диви за Исуса?“ Често питаше: „Жива ли е църквата на Исуса?“ Отговор бяха виковете на обезумялата тълпа. Обяснимо е защо дълго след като напуснах сектата имах непоносимост към силни звуци. Едва покъсно разбрах, че Христовата невяста - Църквата е украсена с тих и кротък дух. Не спирам да благодаря на Господ, че след всичко, което преживях там ме запази със здрав разум. Това отдавам на факта, че много православни християни, и най-вече майка ми, през всички тези години са се молили за мен и са изпросвали Божията милост над мен. По време на това библейско училище се създаде и активизира родителският Комитет за защита на личността и семейството срещу секти с криминогенен характер. Един от основателите му беше майка ми. Такива комитети възникнаха и в градовете Пловдив, Горна Оряховица, Варна и Асеновград. Високо и горко плачеха майките, чиито деца бяха вербувани от сектата и за които тя бе заела мястото на техните семейства. Отделила ги бе от роднини, приятели и близки. На празници майка ми винаги оставаше сама, тъй като аз бях в сектата, а брат ми беше емигрирал отвъд океана. Пропастта между

попадналите в сектата и техните близки с течение на времето все повече се задълбочаваше. Там прекарвахме по-голямата част от времето си. В домовете си се прибирахме късно вечер само за да преспим. Така опасността близките ни да ни повлияят да я напуснем се елиминираше. Дори абитуриентският ми бал, на който за последно трябваше да бъда със съучениците си, се състоя в сектата. Внушиха ни, че светът извън нея е вражеският лагер, с който трябва да воюваме. Не случайно и „хваленията“ там имаха следното съдържание: „ние сме хора призвани за Негови войни...ще превземем умовете и сърцата ще превземем“, „огън и кръв призоваваме...“. В проповедите се наблягаше на правата и свободите, които имаме като пълнолетни хора и най-вече на правото ни за избор на религия. Настолни книги ни станаха Конституцията на България, Наказателният кодекс и Конвенцията за защита правата и основните свободи на човека. Тях също като Библията разглеждахме едностранчиво, само от гледна точка на нашите права.

Често лидерите прекъсваха проповедта с призива: „Обърни се към съседа си и му кажи нещо мило.“ При което всички започвахме да си разменяме реплики от рода на: „Много добре изглеждаш днес, братко“ или „Бога ми, обичам те, сестро!“ Нещо обичайно в протестантските среди е хората да си правят комплименти и да си разказват вицове по време на богослужението. Важно е там да ти е приятно, да се повдигне настроението ти и всички присъстващи да се усмихват. Освен, че подскачахме и пеехме, освен, че се молахме на езици и се „раждахме в духа“, в сектата се упражнявахме и в т.нар. **ПОЗИТИВНА ИЗПОВЕД ИЛИ ИЗПОВЕД НА ВЯРА**, при която се стига до отричане на сетивната реалност. Ето как ни учеха на това: „Внуши си, че ти самият си проспериращ - ти можеш да имаш това, което казваш. Ако живееш в бедност и мизерия, промени това което казваш. Това ще промени онова, което имаш.“ Излизаше, че сякаш всичко на земята става по твоята, а не по Божията дума. Казано по друг начин, учат те на **ИЗКУСТВОТО ДА БЪДЕШ БОГ**, да изградиш света около себе си такъв какъвто ти би искал да бъде според твоята воля. А православният християнин се

учи на смирение пред волята Божия. Сектантите смятат, че негативната изповед произвежда болестите. Толкова дръзко звучат думите на К. Хеген: „Ти не трябва да умираш от болест! Не трябва, ако си един от духовните потомци на Авраама.“ Обратното, Православната Църква не учи, че болестите са плод на негативната изповед, а че се причиняват най-вече от нашите грехове и, че ако изтърпим всички скърби, ще намерим благодат у Господа. Още като сектантка прочетох с голям интерес книгата „Три слова за носене на кръста“ на светителя Теофан Затворник, която майка ми уж случайно беше оставила в моята стая. В нея пише: „Дали носиш част от общата горчива съдба или изживяваш лични нещастия и скърби, благодушно търпи, с благодарност ги приемай като от ръцете на Господа, като лекарство срещу греховете ти, като ключ, който отваря вратите на Царството Небесно.“ В „Слово на Живот“ убеждаваха последователите си, че те трябва да имат полза от вярата си и тя трябва да е незабавна. Колко различно звучат думите на стареца Йосиф исихаст, който поучава, че без търпение човек не става деятел, не се научава на духовното, не достига мярката на добродетелта и съвършенството.

За православните християни св. тайнство Причастие е реално приобщаване с Господа и помежду им, а в „Слово на живот“, то е само възпоменание на Голготската жертва. Към това свето тайнство православно вярващите пристъпват след като старателно са се подготвили за него чрез пост, покаяние и изповед. А в сектата то се извършва без всякаква подготовка. Там за целта вместо червено вино се използва гроздов сок. Веднъж нямаше червен гроздов сок и го замениха с бял. Тази нечестива сектантска практика отново потвърждава истината, че вън от св. Православна Църква няма тайнства, чрез които се раздава на вярващите Божията благодат, и няма спасение.

Сами можете да направите съпоставка и да откриете огромната разлика между богооткровеното православно християнско учение и сектантското, еретическо учение и начин на живот. Тази разлика аз проумях години по-късно като студентка по

богословие. Сега вече знам, че сектите са изкуствено създадени от човеци и основани на техните лъжеоткровения и болна мистика. В „Слово на Живот” всички следваха видението на Георги Бакалов, в което той забива копие върху картата на България, в София и от това място потича кръв, която залива цялата страна. Там самозваните пастори си позволяваха да тълкуват словото Божие със своя ограничен, грешен ум. Те според своите страсти използват цитати от Библията извадени от контекста на Свещ. Писание и на конкретната историческа действителност. Докато православният християнин следва тълкуванията на светите отци. Колко подходящи за протестантските пастори са думите на архим. Серафим: „Еретиците са най-изтънчените служители на сатаната. Защото те уж проповядват Бога, но довеждат при дявола, уж връчват в ръце Библията, но втикат в ада, уж зоват към спасение, но докарват гибел.” Това се потвърждава и от моят житейски опит. Вместо Христа, гуру-то в сектата определя съдбата на хората, при това воден от своят егоцентризъм и жажда за власт. Неговият авторитет там е неоспорим. А Глава на Православната Църква може да е само Господ, не човек. Затова блажени Августин подчертава, че „никой не достига спасение и вечен живот, освен този, който има за Глава Христос, а да има за Глава Христа може само този, който се намира в Неговото Тяло, което е Църквата... Който не е между Христовите членове, той не може да има християнското спасение... Всеки, който се е отделил от общение с Църквата, макар и животът му да е бил достоен за похвала, единствено за това беззаконие, че той се е откъснал от единението с Христа - няма да има живот, но Божият гняв виси над него.” Неговото Тяло – Църквата е наречено също „невеста Господня”, с която, който не е в общение, се е отделил от Христа. Тя е възпята в „Песен на Песните” (6:9) с думите: „...едничка е тя, гълъбицата ми, съвършената ми...” Тази едничка невеста повечето сектантски лидери дори не познават, а някои - след като самоволно я оставят – се отделят по този начин и от Главата - Христос, и учредяват свои еретически сбирания или пък създават разколи. Поради това блажени Августин

предупреждава, че Божият гняв виси над тях и те не могат да постигнат спасение. Тези сектантски водачи насаждат в последователите си ЧУВСТВО ЗА ПРАВЕДНОСТ за това, че са „избрани и близки” на Бога. Те непрекъснато преразказват своите директни разговори с Бога, така сякаш говорят с него по телефона. И как биха могли по друг начин, след като благоговейното отношение и страхът Господен се раждат от Светия Дух, а Той не присъства на техните сбирания, защото е *Божие присъствие в едната Църква*, т.е. само в невестата Христова (вж. повече в: Анастасия Бойкикева – “Св. Киприан Картагенски за единството на Църквата”).

След като ми внушиха, че съм праведна и нямам грехове, аз съвсем логично си зададох въпроса: „Тогава от какво ме е спасил Господ? Нима е пожертвал Себе Си само заради материалните блага, които вярващите трябва да получат?” Следвайки тези еретически лъжеучения, се стига дотам да се отрича истинското значение на Кръста. Това ме накара да се замисля. Едва сега като православна истински осъзнавам, че Господ дойде не заради праведните, а заради всички нас - грешните. Когато за пръв път се подготвих за св. Причастие в Православната Църква помня, че преглеждах въпросите за изповед в една книжка. Дълго я прелиствах и се затруднявах да открия нещо, което да изповядам като грях. Колко чужди ми бяха станали покаянието и смирението, докато гордостта ме бе държала в своя плен в сектата „Слово на живот”...!?? Постепенно, утвърждавайки се в светата православна вяра, стъпвайки все по-здраво на земята, Господ ме доведе до виждането на моя грях, на моето падение, до изповядването пред Него. Съзнанието за това, че съм грешна, което придобих като православна, ми показа отдалечеността ми от Бога и аз почувствах необходимост от молитвеното застъпничество за мен на онези божии угодници, които поради своя свят и праведен живот се намират близо до Него и Той ги слуша. За разлика от сектантите, които самоуверено смятат себе си за праведни и спасени, светите отци учат, че колкото по-високо се издига човек в духовно отношение, толкова повече вижда себе си като пръв

измежду грешниците. Така Бог предпазва Своите светии да не се възгордеят и да не изпаднат в духовна прелест, подобно на сектантите. Свети Николай Японски например, въпреки равноапостолната си дейност, с присъщото му смирение смятал, че ще отиде несъмнено на дъното адово, тъй като „не се е молил както трябвало да го прави и не послужил достатъчно за благо на Църквата.” А членовете на сектата „Слово на живот” бяха уверени, че мястото отдясно на Отца е запазено за тях. Оказва се, че близки на Бога са не тези, които се смятат за праведни, а всички, които отиват при Него със смирение и покаяние. Тях Господ причислява в лика на Своите приятели. В Православната Църква открих истинската Любов, която не свършва с нашия земен живот. Обратното, Георги Бакалов твърдеше: „Няма молитви за умрели хора. Живия Бог е Бог на живи хора”. А ние старателно записвахме всяка негова дума. Това е разпространено протестантско схващане. Но Любовта, която ни свързва с близките ни не изчезва след тяхната кончина. Тя е по-силна от смъртта. Поради това още от апостолско време с вярата, че Бог може да извежда и от ада - Христовата Църква се моли и извършва приношения за покойниците. И докато членовете на сектата упорито очакват СЪЖИВЛЕНИЕ в страната ни, православните отци ясно свидетелстват за ОТСТЪПЛЕНИЕТО от вярата /от здравето Христово учение/, което ще настъпи в последните времена.

„Слово на Живот” организираше и вечери под надслов „Приятели на Израел”, в които се танцуваха еврейски танци. Бакалов вътълпи на своите последователи, че са християни ЦИОНИСТИ-фундаменталисти. Обясни, че ционизмът е еврейско движение, подпомагашо преселването на евреите в дадената им от Бога земя - *ерец Израел*.

През май 1994 г. се състоя семинар посветен на Израел. На него Ингрид Лилия ни призоваваше да вземем активно участие в подпомагането на това завръщане на евреите. Накара всеки да си зададе въпроса: „Какво аз правя за еврейските хора?” и да упрекне себе си в апатия и бездействие. След което последователите на сектата започнаха усилено да събират пари за мисията

„Яботински”, която извозва евреите, желаещи да се завърнат в Израел с кораб. Тя спомена за една организация с изявен антисемитски, националистически дух „Память”, която работела заедно с Руската Православна Църква. Така „Слово на Живот” индиректно се противопоставяше на традиционното вероизповедание и у нас – Православието, както и на националните ни корени. Някои дадоха дори чужди имена на децата си... В записките си от този семинар всички бяхме нарисували картата и знамето на Израел без да осъзнаваме, че „Слово на Живот” ни превръщаше не само в безродници и безотечественици, но и в ЧУЖДОПОКЛОННИЦИ. Когато започнах да посещавам Библейското училище „Слово на Живот” майка ми протестираше по свой начин. Всеки ден тя стоеше пред вратата с една икона на Божията Майка - стара семейна реликва, запазена от времето на турското робство, когато хората са избирали смъртта пред това да сменят вярата си. Помня, че тя често ми казваше: “В нашия род всички са православни християни и не може да има такава протестантска издънка като теб. Рано или късно ти ще се върнеш към корена си в Православната Църква!” А пастор Бакалов ме питаше: „Още ли живееш при лошата си майка?” За да мога необезпокоявана от моите домашни да посещавам библейското училище и да мисионерствам, аз НАПУСНАХ ДОМА СИ. Работих усилено тежка работа, за да си плащам наема, да давам десятък /една десета част от месечния ми доход/ и да пълня дарителските кутии, които разпоредителите ни тикаха в ръцете на всяко събрание. С нашите пари купиха чудесен нов Мерцедес „за нуждите на църквата”, който караше само Бакалов. Задължителна част от всяка проповед беше тази за насърчаване на даренията. “Давайте и ще ви се даде стократно”, напомняха пасторите. Даваш, за да получиш. Това е даване, поощряващо лакомията и алчността! Бизнес с Бога.

След старателното промиване на мозъци и обучението, за което споменах, новите проповедници на „Слово на Живот” бяха изпратени да посеят семената на заблудата в цялата страна. Аз бях пратена да проповядвам в Габрово и в Трявна. Докато

извършвахме улични евангелизации в Трявна, се отделих от групата и се загубих в непознатия град. Като издирих адреса на апартамента, в който бяхме отседнали с помощта на случайни хора, аз се прибрах много късно вечерта. Всички си бяха легнали и като ме видяха, вместо да се зарадват, ми се скараха, че съм ги събудила по това време. Изобщо не се бяха сетили да ме потърсят. От тогава се усъмних в любовта им. Помислих си, че едва ли „лошата ми майка“ би заспала, ако не знаеше къде съм!

Преди да тръгнем на тази мисия чрез ръкополагане бяхме получили „помазание свише“ да изцераваме болните и да вършим чудеса и знамения, при което повечето от нас падаха като отсечени на земята. Едно малко местно момченце ни придружаваше в Габрово. Забелязах, че е няма. Веднага предложих на останалите мисионери да му положим ръце и да се помолим за него. Нямаше как да ми откажат. Разбира се, то си остана няма. Усъмних се и в помазанията, които съм приела. Убедих се, че не действат и се прибрах в къщи, таейки в себе си тези разочарования.

След време се оказа, че с една моя приятелка Дарина, която също напусна сектата, сме откривали едни и същи несъответствия между проповедите, поведението, излъчването на нашия пастор и Божието слово. Направихме цял списък, за който никой от подчинените му не искаше и да чуе. Настояхме за лична среща с ръководството на сектата. След срещата ни с него Бакалов започна да проповядва, че критичния дух е от дявола, а само плъховете напускат кораба щом усетят, че ще бъде потопен. По този начин незабавно настрои против нас останалите. Никой не си позволяваше да се усъмни в думите му и да мисли критично. Повтаряше се това, което той казва. Положението толкова се влоши, че самият Бакалов един ден с мъка сподели, колко му е омръзнало да говори с последователите си, защото знае предварително какво ще му кажат и всички те говорят едно и също. Затова като искал да чуе друго мнение, предпочитал да си поговори с някой съсед. Разговорът ни беше много показателен за мен. Бакалов ме

изслуша внимателно, след което любезно ме помоли да напусна събранията. Казах му, че се е заблудил и трябва да се покае. Предложих му да потърсим заедно Духа на Истината, Който да ни настави във всяка правда. „Кой е тоя, Зорница?“ - ми отговори насаме пасторът. „Не го познавам!“ Това негово изявление ми разкри недвусмислено истината, че ако за нас „Слово на Живот“ е единственият познат начин да следваме Бога, то за Бакалов е БИЗНЕС С ЧОВЕШКИ ДУШИ. Аз говорех за Божиата Църква, а той за неговата аудитория. За Бакалов „църквата“ е сцена, на която може да се изявява като водещ актьор, който сам избира представленията, в които иска да участва. По-късно като православна прочетох думите на св. Симеон Нови Богослов, че Светият Дух е: „Душа на нашата душа“. Какво благоговейно и интимно отношение към третото Лице на Св. Троица в сравнение с това на Бакалов! По всичко личи, че самозваният пастор не е воден от Св. Дух. Упрекнахме „апостола“ за прекалено свободното му поведение на сцената, което оставя впечатлението, че участваш в шоу, а не в богослужение. Веднъж той си сложи саксия на главата, „за да изгони религиозните от залата“, както сам обясни. Напомнихме му също така за негови конкретни пророчества, които трябваше да се изпълнят в политическия живот на страната ни, но които не се изпълняваха. Явно се беше изложил като пророк и затова обяви на едно събрание, че църквата още е млада и незряла, и Бог на този етап забранява пророчествата, но не след дълго той отново се почувства уверен в себе си и продължи да се вживява в тази роля. Задахох си въпроса как може Христовата Църква да е „млада и незряла“ и пророчествата от Бога да не се изпълняват? При последният ни разговор той заяви: „Това е моята аудитория и ще правя в нея, каквото си искам! На който не му харесва да напусне.“ Така и направих без да подозирам, че лукавият е поставил скрит капан на пътя ми.

Други вълци в овчи кожи прицакваша предимно хора като мен, разочаровани от протестантските среди, където не са могли да задоволят религиозната си потребност. Те ми обещаваха, че ще ме водят към Православието. И до днес тези еретици, макар

че са извън Църквата, считат себе си за православни от православните. Но за тях ще ви разкажа в отделна статия.

А Бакалов след дълго отсъствие се завърна в страната ни и продължава да проповядва. Сдружението „Слово на Живот – Интернешънъл” се разпадна поради лидерските амбиции на двамата „апостоли”-самозванци и всеки продължи по своя път. Сектите, които оглавяват сега, имат нови имена. Не са променили само еретическата си същност. Иван Хазърбасанов си сформира „Християнски център София”. А Георги Бакалов ръководи „Апостолска реформирана църква”, която от 2004 г. има статут на официално регистрирано вероизповедание. Нейни клонове и подклонове са: Християнски център „Прелом”, „Царство на Христос”, „Живот на праведност”, „Божия слава”, „Алфа и Омега”, „Правда, мир и радост в Святия Дух” и др.

При влошените отношения между мен и майка ми, откакто влязох в сектата, и след всичката болка и безпокойства, които ѝ бях причинила, дълбоко ме трогна начинът, по който тя ме посрещна, когато реших физически и духовно да се върна у дома. През цялото време докато ме е нямало, майка ми е купувала дрехи, горещо надявайки се един ден да си дойда в къщи. Когато най-накрая се прибрах, вече ме очакваше цяла купчина подаръци и богата трапеза. Почувствах се като блудния син, завърнал се в бащиния дом. Дори написах песен за това:

„Завърнах се в тихата къща
на моята майка.

Когато подреждах дома ни,
намерих богатство.

Светилник стар
там неуморно гореше
и топлината му сгря
вледенената ми душа”.

Дрехите, които ми подаряваше майка ми, бяха необикновени, защото са били допирани до гроба Господен, стояли са на светия олтар и са били осветени и от мощите на различни светци. Редовно, без да знам това, съм пиела светена вода, която майка ми носеше рано сутрин. Със светена вода свещеник упорито ме ръсеше, а аз му заявявах, че не искам да ръси стаята ми. Тогава той, без да спори с мен, само ме прекръстваше и продължаваше. Така постъпваше умъдрен от Бога, защото знаеше, че спорът с еретик е по-скоро вреден, отколкото полезен и, че горделивият не търпи изобличения. Него може да привлече към Христа само дълготърпеливата християнска любов. А тя, както и всички останали християнски добродетели, се ражда от чистотата на вярата, съхранявана в Православната Църква. Затова нека опазим в чистота нашата света православна вяра - тази бистра река с вода на живота, която изтича от престола на Бога. И именно такава, неопетнена, да я предадем и на своите деца. Амин.

Зорница Димитрова, богослов

**За консултации заповядайте всеки вторник, сряда и четвъртък
(14.00 – 16.30 ч.) в ЦРИК „Св. св. Кирил и Методий” на адрес:
Храм „Св. св. Кирил и Методий“
ЦРИК „Св. св. Кирил и Методий”
ул. “Г. Вашингтон” № 47, ет. 3
София - 1202**

Тел: 02 / 983 14 85

Моб. 0878 44 54 57

E-mail: crsc_st_cyril_st_methodious@abv.bg

Web: www.symvol.org